

SZÉKELYHIDI ZSOLT

Kék-sárga

Valami dolgom akadt még a késsel,
csinálni a zuhanó tömörséggel
valamit.

A sárga villanyt kapcsoltam épp,
az éjszaka sugározott.

Járatott agyam,
jár, ami jár, ki mondja, hogy
szabályozható a létezés.

Az éjszaka kékes sugarában
tetszhalottként fekvé
mozdulatlanul voltam,
és mégsem én.

Valami beszüremlett
a visszaverhetetlen fényű
testbe, átvett, megkapott.
Azt se tudtam, hol kezdjem
körbelépní azt a sugarat,
a kékes derengőt,
járt agyam járatlanra
vált, az éjszaka
egyszeriben elveszejtett
sötét.

Kék voltam, kitakarózva,
alsógatyában kék.

A sárga villanyt
kapcsoltam épp,
mire az este végre
visszazuhant az égbe.

A tömörség érzetében
álltam,

a kapcsolástól izzadtan,
hogy jöjjön, legyen
valami még.

Psalmus

Hajtunk,
mintha
nem lenne
mindenünk
a helyén.
A fény elfogy,
és visszánő.
Mintha
minden
körbemenne.
A hajtásért
nagyság jár,
a tekintet
feltartó.
Több ággal
kapaszkodva
a világosságba,
lentről életszagú
sötét vesz be
hajthatatlanul.
Mindig tér vissza
a bejövő, betevő
fény a folyton
fojtó felfelé hajtásba.
Többet elérni
vesződségnek tűnik,
elszáradni is egy
lehetőség,
miközben, persze,
mindent visz
a felső körökből
szabályzott
flakonvíz,
amihez
végül is semmi
sem érhet fel.